

XXVII.

Betræktning

over

Forslag til Lov angaaende Kongerigets særlige Kassebeholdning.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg).

Nærværende Lovforslag blev henviist til Finantsudvalget, da Thinget ansaae en videre Forhandling med Indenrigsministeren som ønskelig. Udbyttet af denne Forhandling bestaaer i medfølgende Skrivelse af 17de Januar, hvori fremsættes de Indvendinger mod Lovforslaget, som ere reiste af Monarchiets Finantsminister, og som Indenrigsministeren har meent at burde meddele Udvalget. Vi ville gjøre nogle Bemærkninger ved bemeldte Skrivelse, skjøndt den i det Hele er bygget paa Forudsætninger, som Udvalget ingenlunde erkjender for rigtige.

Det skal være overflødig, siges der, at indføre særskilt Bogholderi for Kongerigets Finantsvæsen, da netop et saadant Bogholderi vil blive oprettet af Monarchiets Finantsminister, og denne dog ikke vilde undvære et saadant, selv om Rigsdagen i Kraft af nærværende Lov udsøndrede Kongerigets Regnskab. Naar det nu erkjendes for en Nødvendighed, at Kongeriget faaer særskilt Bogholderi, synes det ogsaa at være en Nødvendighed, at det henlægges under vedkommende, for Rigsdagen ansvarlige Minister, hvorimod det ikke synes fornuddent, ei heller retteligen kan fordres, at een Kongerigets særlige Sager uvedkommende Minister holder Bog over Kongerigets Finantsvæsen, hvorimod det uidentviis vil staae ham aabent at kjende Status til enhver Tid.

Det er let begribeligt, at et særligt Afignationsvæsen bliver en Følge af, at Regnskab og Kasse blive særlige, men, forsaavidt det skulde møde nogen Vanskelighed at benytte Fi-

nants hovedkassen, vil man let kunne hjælpe sig, enten ved en Overenskomst med Nationalbanken, eller med en Privatbank, hvis Oprettelse her i Hovedstaden neppe vilde udeblive, naar en saadan Forretning kunde paaregnes.

Skrivelsen omtaler, hvor usordealagtigt for Kongeriget dets Midler for Tiden benyttes, og angiver nogle Udveie, der skulde raade Bod paa denne Tilstand; men vi skulle ikke videre opholde os derved, deels fordi vi ikke ansee disse Udveie for heldige, og deels fordi vi finde det utilraadeligt for Rigsdagen, at lade nogen Afgjørelse betræffende Kongerigets særlige Kassebeholdning beroe paa Forhandling med Rigstraadet.

Naar Monarchiets Finantsminister erklærer, at han i Diebliffet ikke kan undvære Kongerigets Kassebeholdning, fordi Fællesbeholdningen er af ringe Størrelse, da er heri ingen Grund til at standse Lovforslaget; mod paasende Rente og paa en aftalt Tid vil Kongerigets Finantsminister neppe nægte Monarchiets Finantsminister det fornødne Laan. At den af os foreslaaede Ordning i væsentlig Grad vil afvige fra de Forudsætninger, hvorpaa Forfatningens finansielle Bestemmelser ere byggede, kan neppe komme i Betragtning ligeoverfor de klare Bestemmelser, hvorefter Kongeriget har fri Raadighed over visse Indtægter og Udgifter, og ikke har videre med Monarchiets Finantsvæsen at gjøre, end til Forsaldstid at dække sin Part af, hvad Monarchiets Udgifter maatte overstige sammes